

[Inger Stilling Pedersen]

ster eller øverste topchef for at have den højeste værdi.

Måske skal vi også understrege, at kvinderne gennem tiden nok har øvet den største påvirkning på de kommende generationer og stadig væk gør det. Det er jo kvinden, der i meget, meget høj grad påvirker og fører traditioner videre fra slægt til slægt.

Jeg synes derfor ikke, at der er grund til, at man som kvinde skal hænge med hovedet og føle sig undertrykt, underkuet og underlegen. Der er nogle, der har problemer, og dem skal vi hjælpe, men vi skal også være helt parate til at sige, at mænd og kvinder har lige værdi. Vi skal ikke være ens, vi skal have lov til at være forskellige, men vi skal respekteres for det, vi er.

Formanden:

Jeg skal her afbryde forhandlingen og udsætte mødet. Det genoptages i dag kl. 13.00.

Mødet udsat kl. 11.55

Mødet genoptaget kl. 13.00

Forhandlingen genoptoges.

Statsministeren (Poul Schlüter):

Den debat, vi har haft i formiddags, synes jeg har vist, at langt de fleste partier og deres ordførere her i salen er enige om nogle helt afgørende holdninger. Alle ønsker vi, at tempoet i ligestillingen med alle dens aspekter bliver så hurtigt som muligt, men alle er også klar over, at dette ikke blot er en sag om formel definition og formel opstilling af mål, udformning af lovbestemmelser og overenskomstbestemmelser, det er også en sag om at ændre indstillingen hos mange mennesker, som er præget af det gamle kønsrollemønster, som jo mange steder sidder voldsomt fast.

Efter min personlige opfattelse gælder det to ting mere end noget andet. Det er en sag om uddannelse af kvinder, og det er en sag om solidaritet med kvinder. Hvis vi ser på udviklingen i vores uddannelsesforløb, har vi grund til at glæde os. Vi har grund til at glæde os over, at langt flere kvinder i den unge generation end i den ældre er under egentlig uddannelse, som skaffer dem de kvalifikationer, som kan føre til godt arbejde og også, hvis man har lyst dertil,

ledende stillinger, som før var nærmest lukket land for kvinder.

Det går måske bedre, når vi taler om den teoretisk-boglige uddannelse, end når vi taler om den fagligt-tekniske. Hvis vi studerer tilgangen af unge overalt i det, vi kan kalde højere uddannelse, er det i alt fald nu en kendsgerning, at tager vi de yngste årgange, som har meldt sig på universiteter, læreanstalter osv., er der faktisk flere kvinder end mænd i dag. Det er et godt tegn. Så kan vi pege nogle særlige områder ud, hvor der helt åbenbart er klar kvindelig overvægt. Hvis vi tager et fagområde som juraen, som betyder meget i samfundslivet, er der i dag flere unge kvinder end unge mænd i tilgangen, og det er interessant, for det fører uundgåeligt til, at om forholdsvis få år, det kan måske være otte, det kan måske være tolv år, vil der højst tænkeligt være flere kvindelige end mandlige dommere i vort land. Jeg er ikke sikker på, at man i den anledning skal forvente mildere domme, men man kan forvente, at dommerstanden, som jo betyder meget for vores samfundsudvikling, altså er et mere ægte spejl af befolkningens kønssammensætning.

Man kunne også nævne ingeniøruddannelserne, inden for hvilke der er fagområder, hvor kolossalt mange piger er med; jeg tror, det ganske særligt gælder kemiingeniøruddannelsen, knap så meget de tungere tekniske grene. Og så nærmer jeg mig de områder, hvor det endnu går for langsomt. Det er de faglige uddannelser, som leder til gode stillinger og ledende job.

Hvis vi går over i metalindustrien, må vi nok erkende, at det er den sjældne undtagelse endnu, at vi møder kvindelige værkførere og kvinder i det hele taget i ledende stillinger. Der er altså lang vej igen. Her sidder traditionerne åbenbart mere fast, men vi er altså virkelig på vej.

Det er uddannelser, som efter min opfattelse er det ene væsentlige moment. Og så nævner jeg som det andet, og det er selvfølgelig noget mere ubestemmeligt, mænds solidaritet med kvinder. Det har også flere ordførere beskæftiget sig med. Man kan måske sige, at hvis det i vores generation endnu kniber med mænds naturlige solidaritet med kvinder, kniber det i hvert fald mindre i vore børns generation, og det er en god ting. Jeg tror, at vores børns generation i høj grad vil etablere det familiemønster, at man deles om opgaverne, også opgaver-